

Napoleontische lunch op zomerpaviljoen De Witte

Te midden van de zomerse stranddrukte voor Jan en alleman vormt het Paviljoen Von Wied een oase van rust. Het neoklassieke gebouw staat in al zijn afstandelijke voornaamheid boven op het duin aan de Scheveningse boulevard. Van oorsprong het Koninklijke Paviljoen geheten, dient het nu als zomerresidentie voor de leden van de Nieuwe of Littéraire Sociëteit De Witte. Mocht het Plein of het Haagse hun te benauwd worden. Bij wijze van spreken.

Niet dat frivoliteiten gewenst zijn in het zomerpaviljoen. Alsof er geen hitte heerst, zit het terras vol heren in tenue de ville, enkele wagen zich in linnen zomerpakken. De dresscode vereist hier te allen tijde een das, hoe warm het ook is. Korte broek en blote voeten zijn ondenkbaar. Daar is wél de strooien hoed, om beschutting onder te zoeken. Zoals Patrick M.A. Buch, onze gastheer, er een met zwier draagt. De etiquette van De Witte zit hem als gegoten. Al zijn er nog tal van onvolkomenheden die hem deze namiddag storen. De afwezigheid van de portier, de vergeetachtigheid van de serveerster, de druktemakerij over de Olympische Spelen, het verval der zeden, om maar wat te noemen.

Toch is het een feestelijke dag. Het is vandaag op de kop af negentig jaar geleden dat De Witte het zomerpaviljoen aankocht. Patrick Buch heeft evenwel iets anders te vieren. Met nóg een gast, Robert Schreuder, parttime jurist, parttime antiquair. Met een mooie lunch van royaal in de boter gebakken, klassieke sliptongetjes à la meunière.

Pas als de tafel is opgeruimd, pakt Buch triomfantelijk een in

Napoleontisten Patrick Buch (l) en Robert Schreuder voor de entree van het zomerpaviljoen van sociëteit De Witte.

leer gebonden boek uit. *Recollections of the Emperor Napoleon*, auteur Betsy Balcombe. Geschreven op basis van haar persoonlijke ontmoetingen op Sint-Helena met de keizer. Originele uitgave uit 1844. Eerste druk.

'Dat was feest, écht feest, toen ik dit boek vanmorgen uit Amerika bezorgd kreeg. Daar heb ik héél lang naar verlangd. Napoleon was dol op haar', verzucht Patrick Buch.

Hij is eigenaar van een communicatieadviesbureau, maar al 35 jaar vooral Napoleon-watcher. Dat wil zeggen, hij bestudeert en verzamelt alles wat met Napoleon te maken heeft.

Zo bezit hij al meer dan tweeduizend boeken over Napoleon en is zijn huis in Wassenaar geheel in empirestijl ingericht. 'Ik heb elke dag wel wat te vieren met Napoleon. Ik weet inmiddels letterlijk alles van Napoleon. Het enige wat ik niet weet, is hoe zijn stem klinkt.'

Toch ontmoet Buch Napoleon vrijwel dagelijks in het leven. En in velerlei gedaanten. 'Napoleon was niet alleen generaal. Hij was ook createur. Op alle mogelijke manieren. Zo was hij uitmuntend in public relations. Daar heb ik zelf als communicatieadviseur ook veel van geleerd.'

Het toeval wil dat zelfs De Wit-

te, waar Buch zich als een vis in het water voelt, zijn bestaan dankt aan Napoleon. Bevreesd voor samenscholingen of politiek gekonkel moest Napoleon niets van sociëteiten hebben. Omdat De Witte zich 'Littéraire Sociëteit' noemde, stond Napoleon de oprichting in 1802 toe.

Jurist en antiquair Robert Schreuder voelt zich óók napoleontist, zij het een tikje minder heftig dan zijn klant Buch. Na zes jaar Stibbe stapte hij over naar het vermogensbeheerkantoor van de Brenninkmeijers. Om tussentijds zijn besloten antiquariaat rustig uit te bouwen. Met als specialisme empire en reissouvenirs van de Grand Tour. Die laatste liefde ontwikkelde hij vooral tijdens zijn studie in Bologna.

Buch toont trots zijn laatste aankoop bij Schreuder. Een miniatuur van de Zuil van Trajanus, zoals hij met Napoleon op de top op de Place Vendôme in Parijs staat. Het beeldje dateert uit 1833 en was een gewild souvenir van de Grand Tour.

Buch en Schreuder zouden de lunch toepasselijk willen afsluiten met een glaasje Vin de Constance, de favoriete wijn van Napoleon gedurende zijn laatste levensjaren op Sint-Helena. Het is een Sauternes-achtige Zuid-

Afrikaanse wijn, die zelfs neigt naar port. Buch zou er 'een moord voor doen' om een fles Constance uit 1821 te bemachtigen, het jaar waarin Napoleon overleed. 'Zeg maar vermoord', meldt Buch met grote stelligheid. 'Door generaal Montholon die Napoleon naar Sint-Helena was gevolgd. Met arsenicum. In de Constance-wijn, die Napoleon elke dag dronk. Deze Montholon had de sleutel van de provisiekast. Ik weet nu zeker dat hij de moordenaar van Napoleon was.'

Deze schokkende wetenschap zou zó een nieuw boek over Napoleon moeten opleveren, als werken over dit onderwerp niet al aan de lopende band verschenen. Het absolute dieptepunt in deze stoet van literaire napoleontica is wel het werkje *De Kleine Keizer* van Martin Bril, zo concluderen Buch en Schreuder eensgezind. Nee, dan steekt zelfs het beginnerswerkje *Napoleon for Dummies* daar ver boven uit.

Beiden zijn nogal sterk esthetisch gericht. Is dat ernstig?, vragen ze zich af. Buch: 'Ik stond laatst in Parijs bij een vitrine met daarin een servet. Napoleon had er zijn mond mee afgeveegd. Als niemand kijkt, grijp ik het, siste ik in mezelf. Dát is ernstig.'